

Årsberättelse för Åsenhöga Musikkår 1993

Det är nu 20 år sedan vi startade upp musikkåren på nytt efter några års vilande. Tänk vad tiden går, och tänk vad mycket roligt vi varit med under dessa år. Englandsresorna och Vilhelmina-resan tillhör väl dom absoluta höjdpunkterna, men det finns många tillfällen vi gärna tänker tillbaka på.

Jag tycker att musikkåren är, och har varit en viktig gren i församlingens arbete. Det är många som fått ta del av den fina gemenskapen i kåren och det är med glädje vi kan konstatera att vi håller ställningarna ganska bra. Övningstillfällena har varit ungefär lika många som tidigare år och alternerandet mellan lördagar och torsdagar fungerar bra, tycker jag. När vi tänker på det gångna året är det väl Norge-resan som kommer upp på näthinnan, men innan vi går på den vill jag nämna lite av det övriga.

Förutom 5-6 vanliga förmiddagsspel ningar har bl.a. i mitten av mars spelat tillsammans med Gnosjö musikkår i en konsert ordnad av Rotary i Gnosjö Missionskyrka. Duktiga solister den kvällen var Maria Boberg, David Holm och Daniel Lindén.

I slutet av mars var vi kallade till en tillsammanskväll i Hestra missionskyrka där vi hade hand om hela programmet. Förutom mycket musik och sång fick även publiken delta i en liten musikrebus. En rolig kväll men det är inte utan att man saknar det goda samarbetet med Hestra musikkår. Tyvärr lär det väl bli ett minne blott, för under året har man sålt större delen av sitt instrumentförråd.

På Valborgsmässoafton spelade vi som vanligt både inne i kyrkan och ute i parken. Det var en varm och skön kväll, ja det var så torrt att vårelden uteblev.

Så började tiden nalkas och Norgeresan var inte så avlägsen längre. Eftersom vi fick problem med eufonisten fick vi kalla in Tryggve Palmqvist som dirigent och han besökte oss några veckor före resan för att bekanta sig med repertoaren.

Fredagen den 14 maj kl. 19.30 var det en ovanlig syn i Gnosjö järnvägsstation. Fullsatt med folk och bagage, och snart skulle det bära av. Tåget kom in på perrongen och alla tog plats för avfärd mot Göteborg. I Göteborg fick vi vänta några timmar, men då passade det bra med ett besök på McDonalds innan man kröp ner i den rymliga sovhytten för nattens avfärd mot Oslo. Efter några timmars dunkande sömn var vi så inne i Norge och nu ville det till att raska på för i Oslo var det bara 20 minuters väntetid inna Bergentåget avgick. Per och Henrik m.fl. minns nog hur långt det var mellan tågen eftersom trälådan med trummorna inte var särdeles lätt att känka på. Vi hann emellertid med Bergentåget och nu började en fin resa tvärs genom hela Norge. Det var storslagna vyer när vi åkte över Hardangervidda i strålände solsken och med gnistrande, nästan bländande snö så långt ögat nådde.

Vid 2-tiden var vi framme i Arna där dom flesta gick av för att söka sig till kyrkan där skulle bo. Utan att överdriva kände vi oss nästan lite lurade av den optimistiske pastorn Espen Nystad, för avståndet mellan stationen och kyrkan var ju inte precis vad vi hade räknat med. I allafall var vi äntligen framme och snart var det dags att bege sig till Nykyrka, denna märkliga kyrka som var byggd som ett kors. Där sammanstrålade vi med Tryggve Palmqvist och halv åtta spelade vi inför en nästan fullsatt, förlåt, tom kyrka.

På söndagsmorgonen var det gudstjänst i Bergens Missionskyrka och om missmodet var påtagligt när det gällde Arna så steg

humöret avsevärt när det bestämdes att vi skulle flytta våra saker till Bergens Missionskyrka för att i fortsättningen logera där. Mötet blev en fin upplevelse och vi kände verkligen att församlingen uppskattade vår medverkan. På eftermiddagen begav vi oss med buss ut mot havet och fick se Bergens omgivning.

Så var det då äntligen dags för den 17:e maj, Norges nationaldag. Det var med stor spänning man vaknade den morgonen. -Vad var det som lät? Jag minns hur jag rusade upp och drog upp rullgardinen. Nej!!! Ösregn!!! Just idag!!!

Hur som helst, Bergenborna struntade fullständigt i detta och paraderna var redan i full gång. Jag tittade ut igen och fick se en trumorkester, fullständigt dyblöt, marschera förbi. Här var inte tal om att ställa in något, inte. Snart stod vi och huttrade på torget i väntan på att den stora paraden skulle dra igång. Regnet fortsatte att vräka ner och tyvärr var det inte så många i vårt gäng som stod kvar när paraden drog igång. Vi brukar ju ha tur med vädret, men denna gång hade vi inget flyt.

Fram på eftermiddagen blev det dock något bättre och mitt på festplatsen genomförde vi en en-timmas konsert i den s.k. musikpaviljongen. Vädret blev bättre och bättre och när skymningen hade fallit var det faktiskt riktigt ljummet i luften och det var mysigt att gå ute och se på alla dessa bergensare som vägrade att gå och lägga sej. Ett fint fyrverkeri blev en mäktig avslutning på kvällen.

Nästa dag begav vi oss upp på Flöjen med hjälp av Flöjbanen och fick se hela Bergen och havet utanför. Det var en imponerande syn. Så var det dags för hemresa igen och vid middagstid den 19 maj var vi åter i Gnosjö och även om det började lite knackigt så instämmer jag med en utav musikanterna: Det blev iallafall bara bättre och bättre.

Söndagen den 20 juni var vi kallade till Valdshult på friluftsmöte. Även den här gången regnade det varför mötet fick hållas i Valdshults kyrka. Den 2 juli var det åter dags för musik i sommarkvällen. Åsenhöga kyrka var som vanligt fullsatt när vi tillsammans med Gnosjö Musikkåre genomförde denna konsert. Höstterminen drog igång med en spelning på Skogsgläntan och efter ett par ganska lugna månader bjöd SMU till festkväll. Det blev en rolig kväll där allt till en början verkade helt oplanerat, men efterhand som kvällen gick förstod alla att här var det planerat in i minsta detalj. Andra spelningar under hösten var en U-landsgudstjänst i Sv. kyrkan och SMU:s luciafest. Julfesten med tomte, klappar, sånger och julbordet tillhör ju årets givna höjdpunkter, men julkonserten tillsammans med ungdomskörerna är nog ändå det som uppskattas med av Åsenhögaborna. Fullsatt igen, och det känns verkligen roligt att få hålla på med denna tradition.

Ett stort glädjeämne är att vi under hösten fick hälsa Henrik Kristoffersson välkommen som lite mer permanent medlem i vår musikkår. Hans medverkan har höjt spelglädjen och den musikaliska standarden ytterligare ett snäpp.

Nu siktar vi framåt och hoppas att -94 får bli ett välsignat år och ber om ledning för vår verksamhet, att den får vara till hjälp och glädje för många i och utanför musikkåren.

Åsenhöga den 15 februari 1994

Olof Forsberg